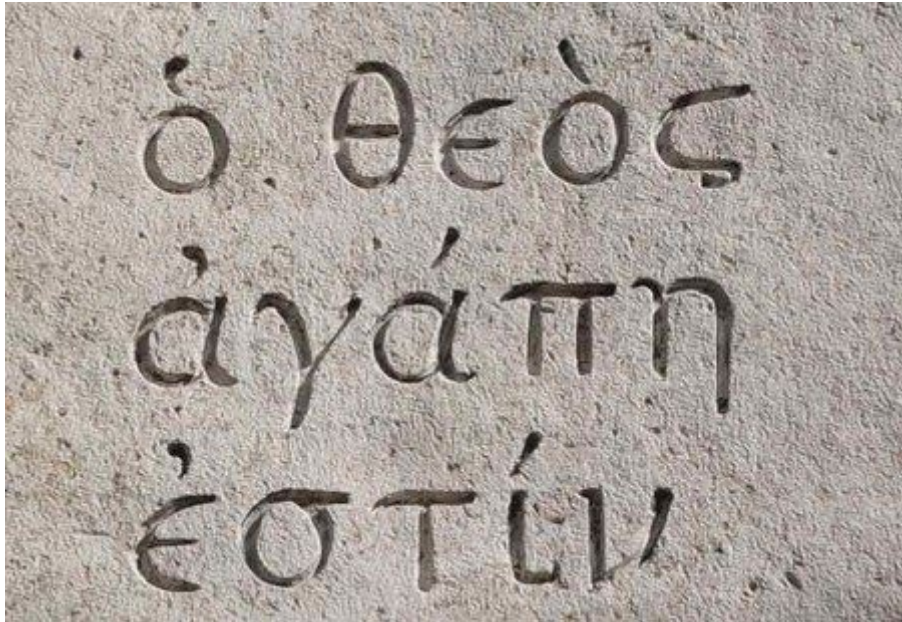

“Τι στερείται ο άνθρωπος όταν δεν μπορεί να αισθανθεί, την προσφερόμενη από τον Κύριο μας αγάπη”

/ [Γνώμες](#)

Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός

Υπάρχουν και σήμερα άνθρωποι που είναι δοχεία της Χάριτος. Πολλοί από εμάς, και εννοώ όλους τους Χριστιανούς, έχουν συναντήσει πατέρες που έχουν μέσα τους τον Χριστό. Αλλά και απλούς ανθρώπους, χωρίς πολλές γνώσεις –οι οποίες γνώσεις μάλλον μόνο κινδύνους φιλαυτίας προσφέρουν – οι οποίοι ζούνε μέσα στο φως του Χριστού και παρέχουν χωρίς διακρίσεις και αθόρυβα ανυστερόβουλη, απλή, καθαρή αγάπη.

Υπάρχουν και γονεὶς και δάσκαλοι και κάθε επαγγέλματος ή ιδιότητος άνθρωποι, εμπορούμενοι από πραγματική αγάπη. Την ζούνε χωρίς να λένε πολλά πράγματα. Αλλά την εκπέμπουν άθελά τους, ο Θεός το επιτρέπει, και γίνεται αισθητή η ανυπόκριτη αγάπη τους, και την αισθάνονται στην πράξη αυτοί που την έχουν ανάγκη, οι ελάχιστοι κατά κόσμον αδελφοί.

Αγιορείτης πατέρας, από αυτούς που βιώνουν την αγάπη που τους παρέχει η Χάρις του Αγίου Πνεύματος, μου περιέγραφε τα χαρακτηριστικά αυτής της αγάπης.-«

Παιδί μου», έλεγε, « τι στερείται ο άνθρωπος όταν δεν μπορεί να αισθανθεί, να ζήσει αυτό που προσφέρει η προσφερόμενη από τον Κύριό μας αγάπη. Την προσφέρει σε μας και εκπέμπεται από την καρδιά μας σε όλη την κτίση. Δεν μπορείς να την κρατήσεις για τον εαυτό σου. Δεν κρατιέται. Ζητάει να εκφρασθεί σε κάθε κτίσμα. Στα δένδρα, στα φυτά, στα λουλούδια, στα ζώα, στα πουλιά και ιδιαίτερα στον άνθρωπο.

Σε πλημμυρίζουν δάκρυα συγκίνησης καθώς βλέπεις ένα ταπεινό αγριολούλουδο να χαρίζει τα χρώματά του και να σκορπά την ευωδία του θυμίαμα ευχαριστίας στον Δημιουργό του. Βουρκώνεις από χαρά όταν βλέπεις ένα χαριτωμένο σκίουρο να αρπάζει με λαχτάρα στα μπροστινά του πόδια ένα βελανίδι και χορεύοντας με καταπληκτικές κινήσεις, κουνώντας με σκέρτσα την θυσανωτή ουρά του, να απολαμβάνει τον καρπό που του χαρίζει ο Κτίστης του. Εκστασιάζεσαι ακούγοντας το μαγευτικό τραγούδι του αηδονιού ή του κότσυφα που το αναπέμπουν προσευχή δοξολογίας στον Ουράνιο Πατέρα όλων. Τρέμεις, και τα μάτια γίνονται βρύσες δακρύων στην θέα μικρού παιδιού, χωρισμένου από τους γονείς του από πολέμους και άλλες καταστάσεις φρίκης, να βρίσκει την μανούλα του και να κρύβεται στην μητρική αγκαλιά της. Σκέφτεσαι ένα καλόν λογισμό και σε γεμίζει αγαλλίαση. Κάνεις ένα μικρό καλό ή και όταν βλέπεις άλλους να κάνουν καλό και σε αγκαλιάζει ανείπωτη χαρά. Βλέπεις τους ανθρώπους χαρούμενους και αισθάνεσαι πληρότητα. Τους αισθάνεσαι όλους κομμάτι από το εαυτό σου. Όλα γύρω σου, έμψυχα, άψυχα, τα ζεις σαν προέκταση της δικής σου ύπαρξης. Καμμία θυσία δεν θα θεωρούσες ικανή να σε χωρίσει από την Δημιουργία. Σε καταλαμβάνει ακατανίκητη επιθυμία να γονατίσεις, να κλαις από συγκίνηση και να ευχαριστείς, να δοξάζεις, να παρακαλός, δεν γνωρίζω ποιο ρήμα να βάλω ως ενέργεια, που να εκφράσει την ολοκληρωμένη αίσθηση που βγαίνει από το βαθύτερο σημείο της ύπαρξής σου.

Όταν σκέφτομαι ή βλέπω τον άνθρωπο σε διαφορετικές καταστάσεις, χαράς ή λύπης, πόνου, και γενικά κακοπάθειας, αυτό το αίσθημα της ακατανίκητης αγάπης ωθεί την επιθυμία να ήμουν εγώ στην θέση του και να υποστώ την οδύνη της κακοπάθειας. Αλλά βλέπεις, ο πόνος είναι προσωπικό βίωμα καθενός και καλείται αυτός που υποφέρει να σηκώσει το φορτίο, όσο βαρύ και αν είναι, όσο αδύναμος και μικρός είναι, να το αντιμετωπίσει μόνος του. Το μόνο που μπορεί να προσφέρει η αγάπη μας είναι η έμπονη με δάκρυα προσευχή για να δώσει ο Θεός την καλύτερη και ταχύτερη για την ψυχή του έκβαση. Να τον φωτίσει να προσευχηθεί με πίστη, με εμπιστοσύνη και ταπεινά στον Κύριο να του δώσει την απαραίτητη ψυχική δύναμη και υπομονή και να το αντιμετωπίσει. Είναι ανέκφραστη η συγκίνηση και η χαρά που προσφέρει η προσευχή για τον πάσχοντα αδελφό σου.

Και ως αδελφό λογίζεις κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Αισθάνεσαι ακατανίκητη επιθυμία να αγκαλιάσεις όλο τον κόσμο, να μοιράσεις το βίωμα της αγάπης και την καρδιά σου σε όλους. Να συνυποφέρεις με όλους. Να προσεύχεσαι αδιάλειπτα για όλους. Και όλο αυξάνεται αυτό το απερίγραπτο αίσθημα που προσφέρει η αγάπη. Επιθυμείς μόνο να βοηθάς, να αδικείσαι αντί να αδικείς, να μην έχεις εσύ για να έχει άλλος, να μην οργίζεσαι, να είσαι ειρηνοποιός, να μοιράζεσαι με αγάπη τα πάντα. Την καρδιά σου συνέχεια, και στον ύπνο σου ακόμη, αισθάνεσαι να την κυβερνάει η αγάπη, η εν Χριστώ αγάπη. Είναι η μόνη ανυστερόβουλη αγάπη, που δεν ζητάει τίποτε για τον εαυτό της παρά μόνο πώς θα διακονεί τον πλησίον. Σήμερα, δυστυχώς, ο κόσμος τον χριστιανό που αγαπά τον χαρακτηρίζει ως αναχρονιστικό, ως φαιδρό καμμία φορά ή και ως εξωπραγματική συμπεριφορά. Την αγάπη την έχουν παρανοήσει και την ζουν μόνο ως σωματική σχέση, γεμάτη πάθος και πολλές φορές διαστροφή. Αυτός είναι ο πεπτωκός άνθρωπος, αξιολύπητος, εμπαθής, φίλαυτος, υλόφρων, που δεν μπορεί να ζήσει την γλυκύτητα, την ειρήνη, την πληρότητα και ιλαρότητα που προσφέρει η εν Χριστώ αγάπη.

πηγή:www.pemptousia.gr